

valencià:

Paga i calla

**El preu d'ofrenar noves
glòries a Espanya**

NOSALTRES ELS VALENCIANS

esquerra

1-Quan el mal ve d'Almansa...

Sovint el debat sobre el finançament autonòmic es limita al període democràtic. Tanmateix cal anar més enllà per tenir les claus i entendre perquè els valencians i valencianes patim d'una manera més patent la pèrdua de riquesa. Amb la Guerra de Successió, els valencians no només vàrem perdre la batalla d'Almansa i les nostres lleis i costums, sinó que les tropes vencedores van complir un dels seus grans objectius: l'abolició de la sobirania fiscal en els territoris de l'antiga Corona d'Aragó.

Amb el Decret de Nova Planta, va arribar un nou sistema de recaptació de tributs centralitzat a Madrid. Però, tot i la unitat del sistema per a tot l'Estat Espanyol, els territoris de la Corona d'Aragó, tenien un impost exclusiu que gravava en gran manera el seu territori. A cada indret, el nou impost prendria un nom diferent: a Catalunya el "cadastre", a les Illes Balears la "talla", a l'Aragó la "única contribución" i al País Valencià "l'Equivalent".

L'Equivalent, creat per Felip V al 1717, es va establir al Regne de València, com a impost directe i únic sobre la riquesa. Aquest impost, pocs anys després de la seua implantació, el 1725, ja suposava el 60% dels impostos recaptats al País Valencià. L'any 1845 passà a anomenar-se "l'amillorament", que correspon als actuals padrons de la contribució rústica i urbana.

Des de l'establiment de l'Equivalent, a partir del qual el País Valencià es va convertir en colònia recaptadora per a Castella, les coses no han anat a millor. Durant 300 anys s'han succeït dictadures i períodes de democràcia, de governs de dretes i d'esquerres que no han fet més que perpetuar l'espoliació de les terres valencianes. Així durant la dictadura de Franco els valencians pagàvem al règim per a poder exportar taronges a Europa (a més dels aranzels europeus, el mateix estat gravava els productes, un cas únic en el món) o ens pagàvem el Pla Sud per desviar el llit de Túria i evitar les inundacions a la ciutat de València amb una sobrecàrrega impositiva.

2- El temps no ho cura tot

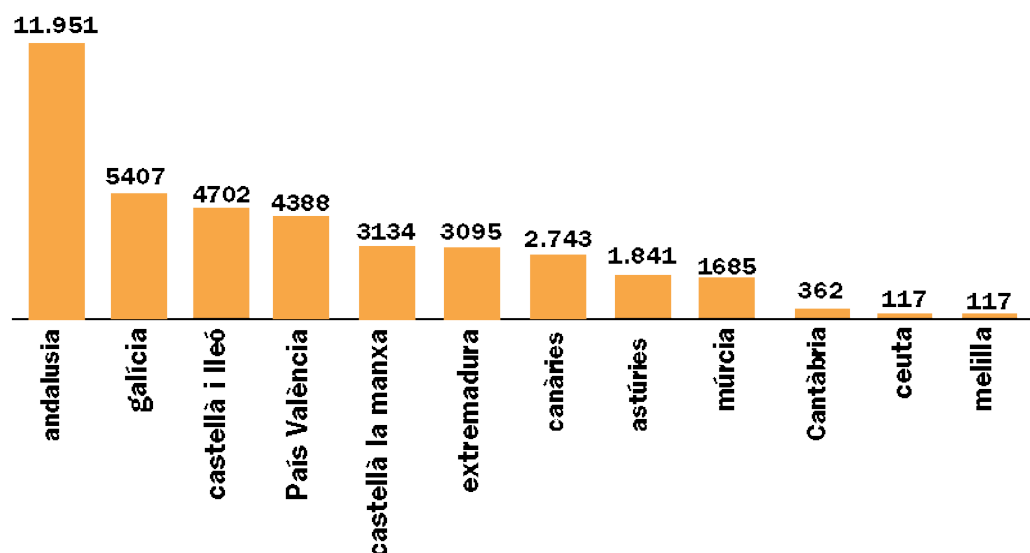
L'any 1978, una vegada acabada la dictadura de Franco, i establert el primer govern democràtic, es va produir una nova reforma fiscal que va instaurar l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF). L'any 80, amb l'aprovació de la LOFCA, s'iniciava el funcionament de "les aportacions a la solidaritat".

Segons l'articulat de la LOFCA, un dels seus principis bàsics és *"La garantía del equilibrio económico, a través de la política económica general, de acuerdo con lo establecido en los artículos 40.1, 131 y 138 de la Constitución, que corresponde al Estado, que es el encargado de adoptar las medidas oportunas tendentes a conseguir la estabilidad económica interna y externa y la estabilidad presupuestaria, así como el desarrollo armónico entre las diversas partes del territorio español"* (art 2.2). Fins ací els bons propòsits, que s'han convertit en un nova manera de continuar amb l'espoliació dels recursos dels valencians.

3- Pagar i callar

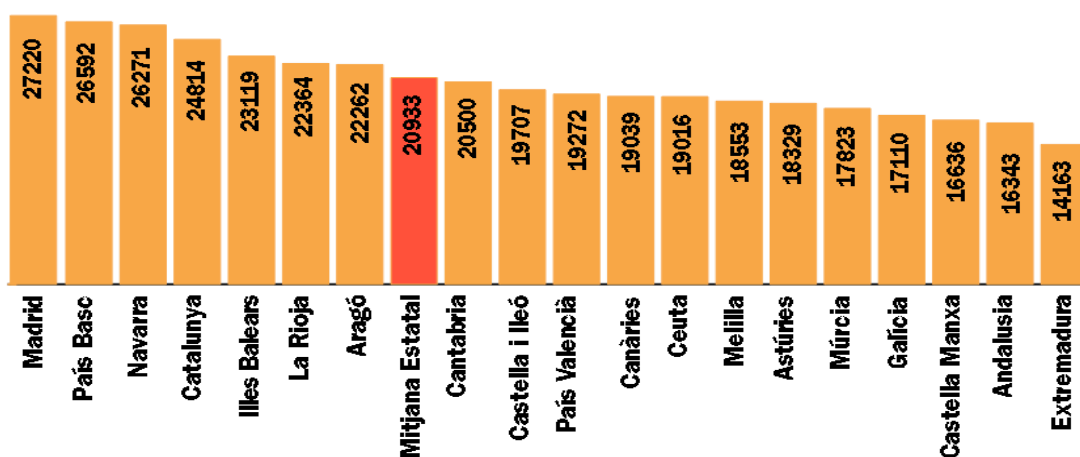
Des d'aleshores ençà, els valencians paguem en concepte de solidaritat més diners del que hem rebut en concepte de fons europeus. No podem obviar, que el País Valencià ha estat considerat per la Unió Europea durant molts anys, (fins al 2004, amb l'ampliació cap a països amb menys riquesa que l'Estat Espanyol) com a objectiu 1 (aquell reservat al desenvolupament i ajust estructural de les regions menys desenvolupades i que tenen una renda inferior al 75% de la renda europea). I al mateix temps, som contribuents nets a les arques de l'Estat.

**Inversió a les CC.AA considerades objectiu 1 amb fons europeus
(en milions d'euros, any 2005. Font INE)**

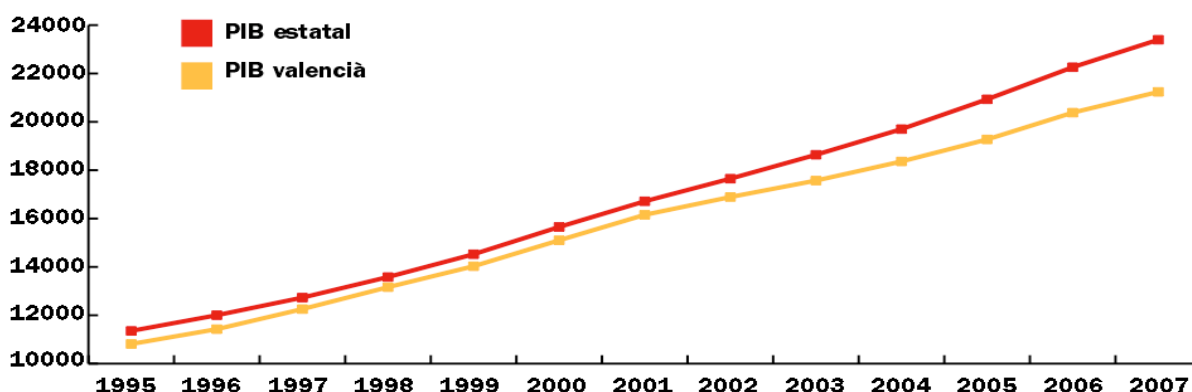
Hauríem de ser receptors de fons de solidaritat, i en canvi paguem més impostos dels que després rebem en inversions de l'Estat quan resulta que estem per baix de la mitjana de l'Estat en PIB. A més, quan deixem de ser considerats per la UE objectiu 1, deixarem de rebre fons europeus, fet que agreujarà la nostra situació econòmica. Lluny d'anar cap a la convergència cada vegada perdem més posicions respecte a la mitjana de l'Estat. No avancem cap a la convergència europea, objectiu dels fons europeus, sinó que retrocedim posicions i ens situem per sota de la mitjana de riquesa per habitant estatal.

**Producte interior brut per habitant (any 2005)
(en euros)**

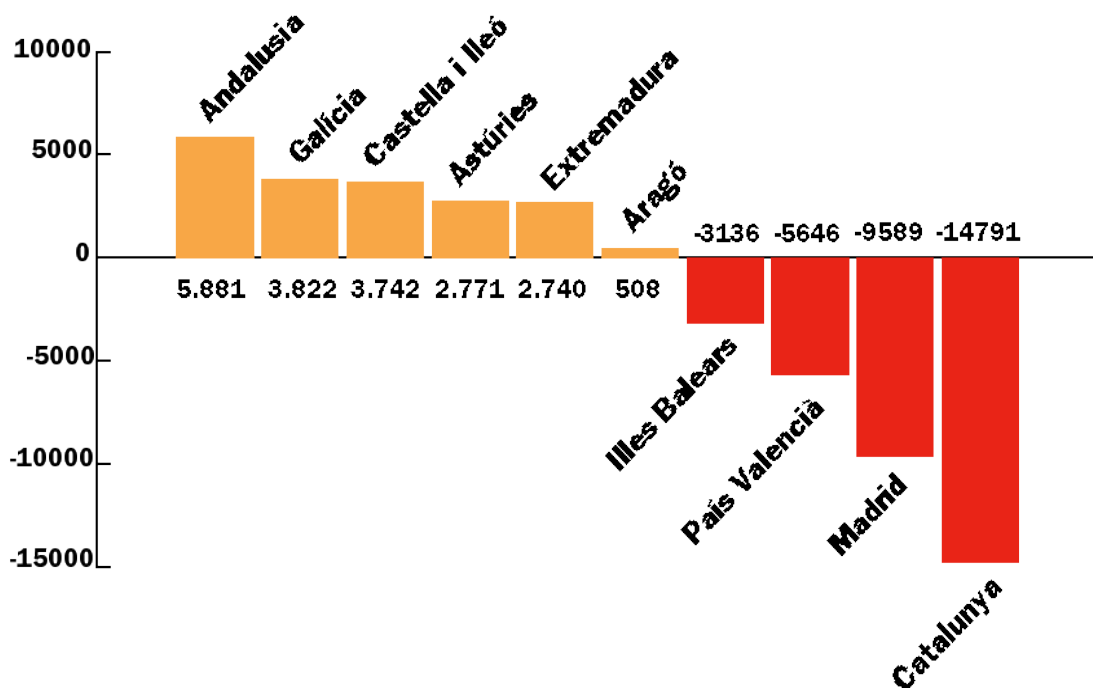
Així, els valencians no estem en la mitjana de riquesa de l'estat sinó que estem per sota de la mitjana amb un diferencial de 1661€ respecte a la mitjana estatal per habitant, i un acumulat de 7600 milions d'euros cada any. Aquestes dades en una situació normal de no-espoliació ens haurien de col·locar com a receptors nets en virtut del “desarrollo armónico” que propugna la LOFCA. Malgrat tot, continuem aportant fons a l'Estat i perdent capacitat de cobrir les nostres necessitats com a país.

**Evolució del PIB valencià
en euros per habitant (Font: INE)**

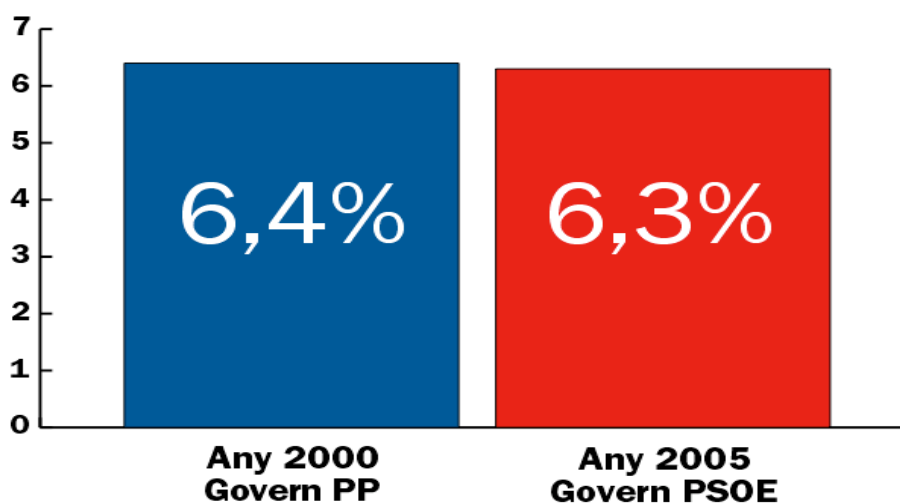
Amb el pas dels anys els valencians no hem seguit el procés de convergència que la llei, en els seus objectius, hauria de garantir sinó que hem anat perdent posicions, esdevenint cada vegada un territori més empobrit. Tanmateix el País Valencià té una altra via de discriminació financera. Una vegada recaptats els impostos que graven els valencians, hem vist, any rere any, des de la implantació d'aquesta llei, com rebíem en inversions molts menys recursos que l'import dels impostos que hem aportat a l'Estat. Aquest fenomen conegut com a espoliació fiscal, és compartit amb la resta de territoris dels Països Catalans. Algunes dades situen la Comunitat de Madrid també com a víctima d'aquesta espoliació. Això passa per l'anomenat "efecte seu", que comptabilitza els impostos de les grans empreses que operen al conjunt de l'estat però cotitzen a Madrid. A més, moltes inversions es fan a Madrid però el seu cost s'imputa al conjunt de l'estat en virtut d'un suposat interès general. Per exemple, la reforma del Teatre Real o el Museu del Prado o les vies d'accés a Madrid (A3, M30 o M40) són infraestructures pagades per tothom però que gaudeixen principalment els madrilenys sense que s'imputen com a inversió a la Comunitat de Madrid. Per això, no apareix com a comunitat receptora sinó com a "donant solidària" quan realment és de les que més rep.

Dèficit fiscal valencià comparat per a l'any 2005
 (en milions d'euros)
 Font: Gobierno de España

Cada any els valencians deixem de percebre aproximadament 5600 milions d'euros, impostos que paguem i que després no s'inverteixen al País Valencià. Això suposa la pèrdua de 1186 euros per cada habitant del País Valencià durant un any, o 3,25 euros d'espoliació per cada valencià cada dia, és a dir un total de 15 milions d'euros diaris. Aquesta pèrdua de recursos que són cabdals per superar l'actual crisi i per afrontar als reptes que tenim. Moltes vegades aquesta espoliació s'ha intentat vincular a la presència d'un partit o l'altre (PP i PSOE)

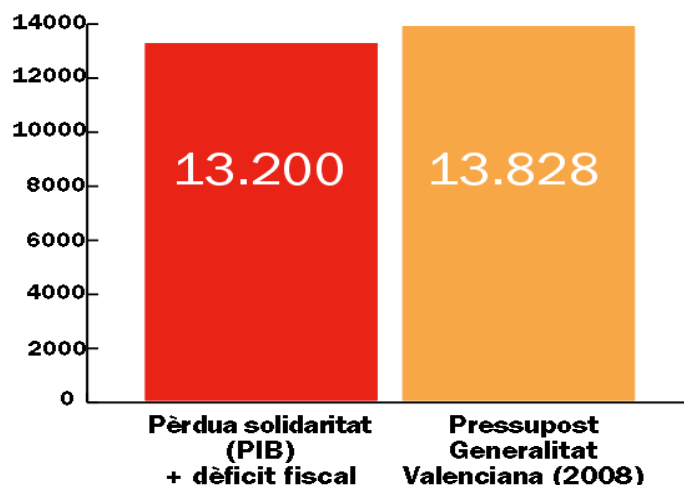
Comparativa dèficit fiscal al País Valencià 2000-2005 en % (Font:INE)

en el govern de l'estat. Tanmateix tant amb governs d'esquerres, com de dretes, com de centre, com democràtics o dictatorials, els valencians continuem espoliats i perdent recursos cabdals per al nostre futur.

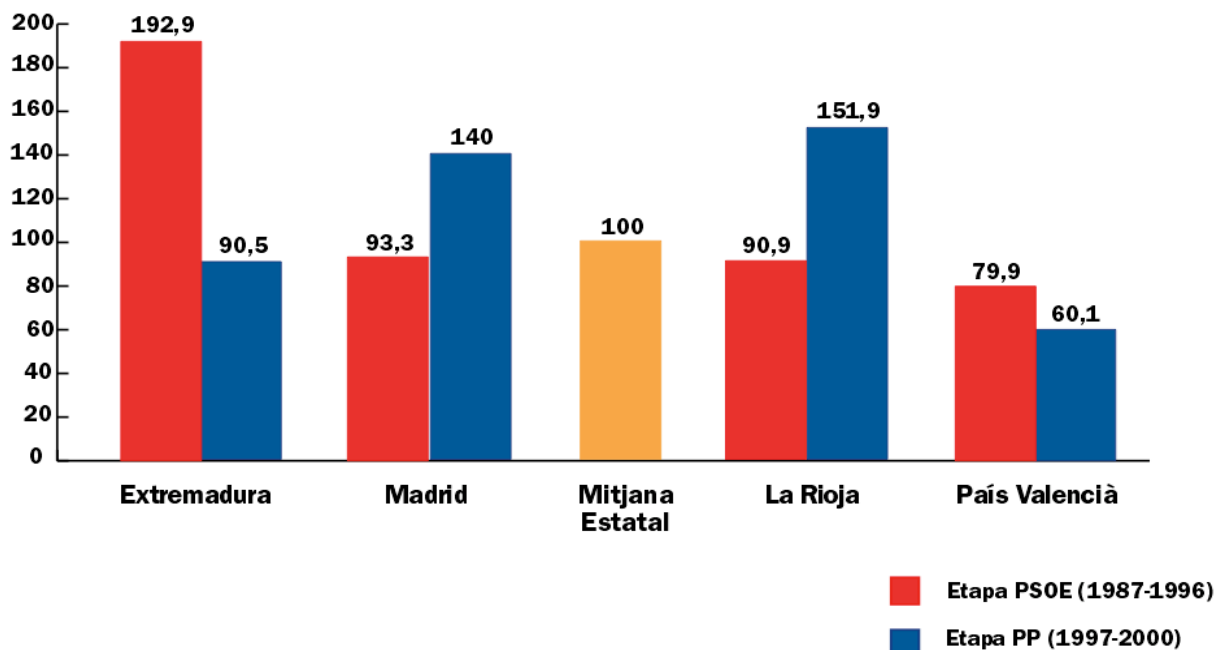
Cal tenir en compte, a més, que el dèficit fiscal (diferència entre els impostos que paguem i les inversions que rebem) s'ha d'afegir la progressiva pèrdua del PIB respecte a la mitjana de l'estat. I així, a aquests 5600 milions d'euros (dèficit fiscal) en impostos que paguem i que no es reverteixen sobre el territori valencià, cal afegir els 7600 milions d'euros (pèrdua del PIB) que els valencians hauríem de rebre en concepte de solidaritat per no estar en la mitjana de riquesa estatal. Si als 5600 milions del dèficit fiscal li sumem els 7600 milions d'euros que hauríem de rebre en concepte de solidaritat, suposa una pèrdua de recursos de 13200 milions d'euros cada any ($5600+7600=13200$). Com a dada comparativa, el pressupost anual de la Generalitat Valenciana per al 2008 va ser de 13.828 milions d'euros. Açò és el que es coneix com a **espoliació fiscal**, que suposa, si fa no fa, que tenim la meitat dels recursos que hauríem de tindre.

Comparativa pèrdua de recursos valencians i pressupost de la Generalitat Valenciana (en milions d'euros)

El finançament autonòmic ha sigut, des de l'arribada de la democràcia, una de les batalles polítiques claus a les institucions espanyoles. L'arribada d'un partit o d'altre al govern han provocat variacions substancials en la distribució de les inversions entre els diferents territoris, afavorint sempre aquells on els partits al poder han tingut els seus viviers de vots. Així mentre canviaven les prioritats pressupostàries en favor d'unes autonomies o altres en funció de qui governara, el País Valencià continuava discriminat i per baix de la mitjana de l'estat en matèria d'inversions.

Inversions de l'Estat en les CC.AA (període PSOE i període PP)
 En mitjana 100 per habitant (dades publicades pel diari El Punt, 30 de setembre 2007)

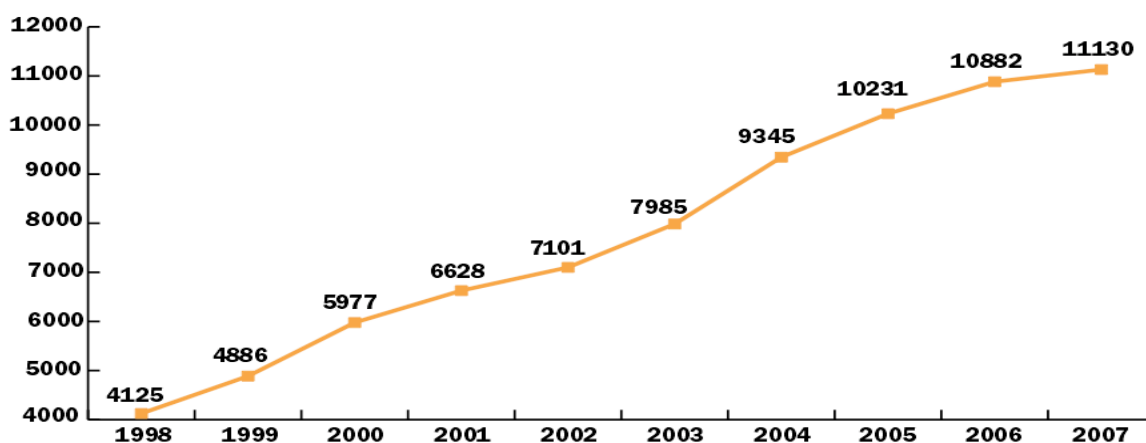
No és difícil doncs desmuntar alguns dels tòpics amb que els polítics espanyols acostumen a resoldre qualsevol polèmica sobre finançament autonòmic. Amb les dades que hem aportat no és difícil respondre. Tot seguit en reproduïm alguns d'aquests:

- *“las comunidades autónomas con mayor renta per cápita són las que tienen déficit fiscal y aquella con menor renta per cápita aportan menos”* (El País Valencià està 1661€ per baix de la mitjana del PIB i és aportador net)
- *“Es lo que cabe esperar de un sistema fiscal progresivo y de una correcta redistribución de la renta a través del gasto público”* (tot i que estem per davall de la mitjana estatal en PIB cada any el País Valencià paga 5600 milions d'euros en impostos que no s'inverteixen de nou al territori)
- *“Las comunidades autónomas con régimen general que tienen mayor renta per cápita son las que más contribuyen”* (El País Valencià és una de les autonomies que més aporten al conjunt de l'Estat tot i estar en el lloc 11é de les 17)
- *“El sector público estatal contribuye decisivamente a una distribución de la renta personal y territorial más equitativa”* (En compte d'aplicar els criteris de convergència, el progressiu dèficit fiscal cada vegada allunya més els valencians de la mitjana en riquesa per habitant)
- *“Pagan las personas, no los territorios”* : els impostos no els paga la comunitat autònoma sinó les persones. Cert. Però aquestes els paguen a una administració. No és el mateix pagar a l'estat sense saber ni poder decidir què retornen, que si nosaltres recaptem impostos al País Valencià i som solidari amb la resta. Llavors sí que es pot parlar de solidaritat i no d'espoliació. Si aquest fóra un bon sistema de finançament, per què els navarresos no han abandonat el seu sistema de concert i no s'han acollit al règim de finançament general?
- *“Todos los Españoles son iguales”* Els valencians volem ser “tant espanyols” com els estremenyos o els lleonesos que cada any reben fons d'altres comunitats i estan en una renda per càpita per sobre de la mitjana. O millor com els navarresos, que tenen recaptació d'impostos pròpia i paguen la quota a l'Estat amb un sistema de concert econòmic

4: “Llàgrimes de cocodril”: la falsa queixa del govern valencià

Durant els 8 anys que van durar els governs d’Aznar, l’espoliació fiscal valenciana va ser, si fa no fa, la mateixa que amb els governs del PSOE, i no sentirem al PP de València reclamar un millor finançament. Ara, el finançament és utilitzat pel Consell Valencià com un instrument de desgast del partit rival. Abans, amb la mateixa espoliació de recursos, que patim ara no calia molestar a l’amo de Madrid. L’espoliació fiscal que patim els valencians no depèn de qui governe a Madrid. **Guanye el PP o guanye el PSOE, els valencians sempre perdem.**

Endeutament de la Generalitat Valenciana (període 1998-2007)
En milions d’euros. Font: Sindicatura de Comptes

Més de 13.200 milions d'euros amb el PP i més de 13.200 milions d'euros amb el PSOE de pèrdua de recursos, són cabdals per deixar d'estar els últims en paràmetres de benestar europeus. Així el País Basc i Navarra, amb un sistema de concert econòmic en què recapten els impostos propis, sempre estan a les primeres posicions en residències d'avis, hospitals, etc. A més cal articular respostes a l'actual crisi econòmica, i no podem oblidar tampoc la nefasta distribució dels recursos que tenim per part del govern valencià.

En el darrer informe de la Sindicatura de Comptes, insta a empreses com RTVV a posar en marxa urgentment un pla de viabilitat econòmica pel seu nivell d'endeutament. En altres casos, com CACSA (empresa constructora del complex de la Ciutat de les Arts i les Ciències), es presenta una desviació del pressupost del 100% del cost inicial, en el cas de CIEGSA (empresa pública encarregada de la construcció de les infraestructures del mapa escolar valencià) els sobrecostos s'eleven fins al 90% i en el cas de FGV (Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana), un 20%. Per un altre costat la Societat de Projectes Temàtics (promotora de Terra Mítica) té sobrecostos de 500 milions d'euros. Actualment a més, la Generalitat Valenciana té un deute amb la Universitat de València de 900 milions d'euros.

Tal com exposava el professor d'economia de la Universitat Jaume I, Celestí Gimeno “cal que els dirigents del País Valencià es posen a l'altura de les circumstàncies històriques que vivim. Cal que se n'adonen que el dèficit fiscal valencià és això: valencià, la qual cosa vol dir que “és de tots els valencians”, dels que voten el Partit Popular i el Socialista passant per Esquerra, dels valencians castellanoparlants i dels catalanoparlants passant pels que parlen romanès o àrab si paguen impostos, dels valencians catòlics i dels valencians musulmans passant pels budistes, dels valencians de tota la vida i dels nouvinguts, dels empresaris que pateixen unes infraestructures deficitàries i dels treballadors i classes mitjanes que no tenen suficients ambulatoris, hospitals, escoles o residències de la tercera edat”

El govern valencià ha encetat una campanya demanant més diners a l'Estat. No és absurd demanar el que és teu? Si els impostos en lloc de pagar-los a l'administració central els pagàrem a l'Agència Tributària Valenciana, tal i com fan bascos i navarresos, o si tinguérem un estat propi no hauríem de pidolar el que és nostre. No es tracta de demanar res sinó d'evitar que ens roben.